

Postduif uit Nuenen

Verhalen

Polly Heyrman

Voor Annie

© 2022 Polly Heyrman/ Postduif uit Nuenen - Verhalen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Uitgeverij Mijn bestseller.nl
<https://yanga.mijnbestseller.nl/site/mybooks/index>

Postduif uit Nuenen

Inhoud

7	De wachtzaal
10	Het tuinhuis
19	Een goed plan
27	De kaartjesknipper
31	Alter ego
35	Blokje om
38	Een opgave
43	Lola
47	Olaf
50	Klokken
52	De begrafenis
57	Het konijn
62	Meneer Escargot
64	De schermer
69	De kampeertrip
76	Het masker
79	Postduif uit Nuenen (novelle)

De wachtzaal

De wachtzaal zat vol. Dat kon ik zien door het glas in de deur. De functie van buschauffeur stond vier weken geadverteerd. Een besnorde man in jagersjas tikte een laars tegen de vloer. De dame naast hem kruiste haar armen voor zich. Ze keek nerveus, maakte af en toe kleine bewegingen. Ik besepte dat ik haar eerder had gezien. De blonde haren die ze af en toe wegstreek achter haar oren, had ik door mijn vingers laten glijden, haar kin had ik van nabij bestudeerd. Net op het moment dat op de deur werd geklopt, schoot haar naam me te binnen.

‘Natalia’.

‘Zal ik de eerste binnenroepen?’

Karen, mijn assistente, wachtte mijn antwoord af.

Uitdrukkelingsloos staarde ik voor me uit.

‘Ja, laat de eerste binnenkomen.’

Ze trok de deur voorzichtig dicht. Ik draaide me om en telde tot vijf.

Op de vijfde tel stapte een man met aktetas in de hand het lokaal binnen.

‘Zet u.’

De man mompelde iets, trok een stoel naar zich toe, drukte zijn handen samen. Afwachtend bleef hij voor me zitten.

‘Mijn excuses, de vacature werd net ingevuld.’

‘Hoezo?’

‘Ja, dus u mag beschikken.’

‘U bedoelt dat ik mag vertrekken?’

Ik wuifde hem weg met mijn hand. Zonder achterom te kijken strompelde hij naar de deur, en liet zichzelf buiten. Een impulsieve beslissing was het, hem wegsturen, alleen omwille van Natalia.

Snel zocht ik een zakdoek, aangezien ik transpireerde als een gek. Minuten verstreken en dan keek ik opnieuw vol verlangen naar de deur, die zo dadelijk zou opengaan. Mijn assistente zou de blonde

dame binnen sturen en hier moest ik me mentaal op voorbereiden. Natalia heb ik nooit uit mijn hoofd kunnen zetten. Wanneer ik de ogen sloot, flitsten beelden voorbij, fragmenten van onze kortstondige ontmoetingen. Aangenaam was het geweest in het begin en zelfs ontroerend. Ik had er bijna mijn relatie voor op spel gezet om elke dag bij haar te zijn. En op een dag was de knappe verschijning weggebleven. Op het hoekje van onze straat werkte ze vroeger in dat lers café. Ze was nu elders aan het werk, in een donkere bar in Noord, aan het water. Werk was werk. Zeelui begroeten die aan wal kwamen. Jaren heb ik aan haar gedacht, als aan liefde zonder enige kans.

En hierachter deze muur zat ze, klaar om mij een handdruk te geven en me terug in de ogen te kijken, net als vroeger. En wie weet met me samen te werken in het bedrijf. Die gedachte alleen deed me blozen. Dat voelde ik.

Uit de wachtzaal weerklonk commotie, een heldere stem en geschuif van stoelen. Dat moest er nog bijkomen, een discussie of woordenwisseling tussen de kandidaten.

Ik zuchtte diep, schudde mijn lichaam om elke spanning los te laten. Eindelijk opende de deur.

‘De volgende kandidaat?’

Karen stak haar hoofd binnen.

Ik hield mijn adem in. De vrouwenstem deed me verstarren.

‘Ja?’ zei ik tenslotte.

‘Ze zijn allen vertrokken Roger. In de wachtzaal zit niemand meer.’

Het tuinhuis

Mijn man logeerde elke zomer aan zee in het huis van zijn overleden moeder. Een aangename buurt mag je wel zeggen. Toch bezocht ik hem vaak in dat huis in die doodgewone straat. Dan dronk ik koffie, nam douches in de badkamer, sliep in het bed van zijn oude moeder. Op een dag zwaaide ik naar de overburen in de Fazantenlaan. Ze waren net bezig afscheid van elkaar te nemen en ik hoorde auto's starten (het was het einde van een familiefeestje). Mijn man had zich al even niet meer in het openbaar getoond.

Minuten later stonden drie heren op de drempel, elkaar te verdringen

om een glimp van mij op te vangen. Ik had net een douche genomen en droeg een badjas (van D. de bruine versie van de mijne) wanneer ik hun verwarde aangezichten zag.

‘Enig nieuws van meneer Dubi,’ zei de langste. Zijn aktetas hield hij omhoog, een moderne versie, verre van het type Samsonite dat met gouden cijfersloten bruusk openspringt.

‘Is hij thuis?’ vroeg de dikke man, gestationeerd achter de anderen. Op zijn hoofd bespeurde ik weinig haar en hij zag er nerveus uit.

‘Eh.’

‘We hebben hem dezer dagen nauwelijks gezien,’ verontschuldigde de lange man zich, alsof het acteurs waren in een theatergezelschap.

‘Mijn man is het huis uit.’ Er was geen weg terug.

‘Wanneer wordt hij verwacht?’ Informeerde de kale man beleefd. Zijn stem klonk zoet, zijn blik was hard.

‘Op vakantie,’ antwoordde ik. ‘En onbereikbaar. Is zijn telefoon vergeten, zie je.’ Een handig leugentje.

‘Wij zijn van het Buurtinformatie Netwerk, en we vermoeden dat er iets aan de hand is. Het spijt me dat we u storen, we moeten onze ogen en oren openhouden.’ Een knipoog volgde.

‘Onregelmatigheden, het Netwerk werd gealarmeerd,’ vulde de andere aan.

‘Een onrustwekkende verdwijning van mijnheer, ziet u. Dat is

waarom we ons afvroegen...'

Ik sloot de deur voor hun nieuwsgierige blikken. Door het openstaande raam zag en hoorde ik hen verder praten.

'Zullen we de politie bellen? Zijn leven is misschien in gevaar.'

'Hij is een accountant.'

'Wat bedoel je?'

'Tja.' De kale man boog zijn hoofd voorover, gaf zichzelf een tikje, stak dan beide handen in zijn zakken en repte zich door de voortuin de straat op.

Hing Dubi gekluisterd aan het bed? Een vreemde gedachte.

Mijn man was vijf dagen vermist wanneer de huistelefoon op de Fazantenlaan rinkelde.

'Met wie spreek ik?'

'Met mevrouw Alburtin.'

'Kan ik meneer Dubi spreken?'

'Hij is er niet.'

'Dit is de politie. Hij is vorige week gesignaleerd in de buurt.'

Ik hoorde de man ademen.

'Het Buurtnetwerk heeft ons op de hoogte gebracht.'

'Dat klopt.' Ik legde de telefoon neer, maar had er onmiddellijk spijt van. Misschien had ik de man van dienst kunnen zijn. Ik onderdrukte

een zwak gegiechel.

Vreemd, zei ik tegen mezelf wanneer ik de trappen naar de zolder opliep. Dat hij nu al geregistreerd staat. Het Netwerk deed zijn werk. Op zolder bewaarde ik een aantal boeken in een kleine bibliotheek. Ik zocht naar het exemplaar met als titel “gegijzeld per vergissing.” In het geval van D. ging het wel degelijk om een gijzeling. Hij was levend en wel en hij behoorde me al toe door het huwelijk. Maar die magie kon elk moment eindigen, dat besef had ik.

Ik heb een pauze nodig, zei ik tegen de huiskat van D. en begaf mij naar de tuin. Het beest slalomde tussen mijn benen door om mijn aandacht te krijgen maar er was weinig tijd, nu ik mijn plan wilde uitvoeren: Dubi laten weten hoe speciaal hij wel was.

Tegen twee uur ging ik boodschappen doen, en kwam terug met een doos vol gezond en minder gezond voedsel. D. had sinds dagen niets gegeten. Vastgemaakt met een ketting, eerst aan de regenpijp in de tuin die amper inkijk biedt, daarna in het tuinhuis, had hij best trek. Een gevoel van opwinding dreef me voort; ik hield van hem en hij voelde dit aan.

‘Mm. Grr.’ Hij probeerde iets te zeggen maar de prop in zijn mond (een zakdoek met gele en blauwe strepen) verhinderde hem. Hij zou kunnen gezegd hebben: ‘Ik moet dringend aan de boekhouding van

een klant beginnen, of facturen bekijken.’ Het kon evengoed zijn: ‘Kom naar hier met die kippenbout, ik ben aan het verhongeren.’

De kat liep hem voorbij, snuffelde aan zijn opgetrokken knieën. D. lag verstijfd op de houten vloer van het tuinhuis aan een ketting. Hij keek naar de chips op een schaaltje in zijn buurt. Hij zag er enkel ongelukkig uit, voor zover ik kon zien. Vanop afstand sloeg ik hem gade. Vanuit de open deur, keek hij versuft de tuin in, en naar het eten dat net buiten handbereik lag. Deze week had ik de vuilnis zelf moeten buiten zetten, de brievenbus leeghalen, de kat eten geven. D. was nu incapabel, gezien hij mijn gegijzelde was.

Het boek dat ik boven had gevonden, onthulde dat ik kordaat moest zijn en daadkrachtig in mijn acties, om alles tot een goed einde te brengen. Hoe hem net genoeg voedsel en drank aanbieden, om hem in leven te houden. Mijn ontvoerde persoon was kalm en stabiel, terwijl sommigen echte wrakken werden, na een week te zijn afgesloten van de echte wereld. De verveling kon toeslaan, maar hij kon rekenen op mij, nu ik mijn werk had opgezegd. In zoverre dat het handboek het toestond, mocht ik hem gelimiteerd verwennen. Zeer beperkt dus. De taak van ontvoerder was moeilijk. Het zou voor D. een stuk eenvoudiger geweest zijn indien het boek als ondertitel: *‘Spice up your love life,’* had gehad, want nu ging het voornamelijk over de

agressor en hoe de gegijzelde in bedwang te houden; het vereiste enig geduld.

Voor het avondmaal had ik een kleine rijstschotel klaargemaakt en voorzichtig bracht ik bord, vork en schotel naar de setting waar mijn slachtoffer al drie dagen gekneveld doorbracht. Hij had nu alle tijd van de wereld om over ons liefdesleven na te denken en zijn toekomst. En over het feit hoe geweldig ik was. Zijn vrouw voor het leven.

‘Etenstijd.’

‘Eindelijk.’

Hij was blij dat ik de vod uit zijn mond haalde. Zijn ogen vonkten.

Mijn werkhouding ten aanzien van mijn subject bleek succesvol. De gegijzelde hield ik perfect in bedwang. Hij zag er voldoende ontzet uit. Sinds enkele dagen was hij in deze staat, nerveuzer en miserabeler dan in het begin, het moment om naar een volgend niveau over te schakelen. Om mijn onvoorwaardelijke liefde te bewijzen.

‘Ben je gek?’ riep hij en zette zijn tanden gulzig in een kippenbout. Hij had de kans om iets naar me te roepen omdat ik opnieuw de prop uit zijn mond had verwijderd. Gedurende enkele seconden deed hij me denken aan een Aboriginal, een eenzame holbewoner, onverzadigbaar en verre van beschaafd. Een week geleden zat hij nog aan zijn bureau, werkte zich door een stapel facturen. Nu leek hij magerder en stonden zijn ogen levendiger dan ooit in de oogkassen.

‘Mijn familie zal me komen zoeken.’

‘Niemand heeft zich gemeld of vragen gesteld,’ loog ik. Ik voelde me in mijn nopjes. De gids ‘succesvol ontvoeren’ deed mijn ogen oplichten, telkens ik een nieuwe passage las en nieuwe technieken toepaste.

‘Ik ga ziek worden. Wil je dat?’

Dubi zag er voor mijn part sexy uit, dus negeerde ik hem, duwde de zakdoek terug in zijn mond, droeg het eten weg en sloeg de deur van het tuinhuis dicht.

Ik had het huis voor mezelf, genoot van het vooruitzicht dat ik de afstandsbediening voor mij alleen had en bedacht een plan voor mijn echtgenoot. Welke leuke dingen ik met hem kon doen. Een warme en gezellige date, en het opbouwen tot stomende seks. In het handboek stond dat ik hem best op het werk ontvoerde. Dubi werkte van thuis uit, dus dat vereiste enige vorm van subtiliteit.

Het moment dat ik hem gijzelde was hij best hard geschrokken. Tegen dat hij klaar was met zijn boekhouding van de dag, liep hij naar de ijskast, voor hem een getrouwheidsregel van elke dag, en op de deur had ik een post-it gekleefd: “Klokslag twaalf uur verwacht ik je in het tuinhuis.”

De plek had ik willen voorzien van kussens en dekens, bestrooid met